

РЕШЕНИЕ

№ 2671

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1451** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на юрисконсулт В. П. – пълномощник на началник на група при ОПП – СДВР, срещу решение № 20224666 от 21.12.2021 г. на СРС, НО, 133 състав, постановено по НАХД № 6468 по описа на СРС за 2021 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 21 – 4332 – 005493 от дата 25.03.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „пътна полиция“, с което за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 – во ЗДвП на К. Н. К., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно – нарушени са материалният закон, съдопроизводствените правила, като същото се явява необосновано и явно несправедливо. Касаторът твърди, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин фактът на извършване на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Това нарушение е квалифицирано правилно. Не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които да накърняват правот он азащита на нарушителя. Наложено е законосъобразно и съответно на вида и тежестта на нарушението и на личността на нарушителя. В жалбата е посочено, че е изпълнен съставът на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, даколкото автомобилът е бил с табели недопустими за съответния

вид МПС. Преди управление на МПС водачът е длъжен да констатира, както техническата изправност на МПС, така и външната му цялост. Независимо от посочените обстоятелства, жалбоподателят е предприел управлението на автомобила с недопустими регистрационни табели, което правилно и законосъобразно е прието от наказващия орган като нарушение на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно.

Ответникът в производството – К. Н. К., чрез процесуалния си представител адв. М. В. оспорва касационната жалба. Твърди, че правилно съставът на СРС е приел, че К. е бил наказан за несъставомерно деяние.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд – София град, XV касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 – ро от ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 – ро от ЗАНН. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

От събраните в хода на съдебното следствие доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 30.06.2020 г. жалбоподателят К. К., който работел към автокъща „К.“ следвал ода закара лек автомобил марка „А.“, модел А-7 за извършване на първоначална регистрация. От автокъщата на лекия автомобил били поставени регистрационни табели с номер 008B554 с цел да бъде транспортиран до ОПП – СДВР. Там следвало да се извърши постоянна регистрация на автомобила. От служители на ОПП – СДВР било указано на жалбоподателят да закара лекия автомобил на девети канал. След няколко минути при него се върнали служители на ОПП – СДВР и казали на К., че няма право да управлява автомобила с тези номера. Служителите свалили регистрационните табели. За това нарушение бил съставен АУАН. Той бил съставен за това, че на 30.06.2020 г. около 15:20 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]К. управлява лек автомобил „А.“, модел „А – 7 спортбек“ рама WAUZZZ4G9GNO43691, собственост на Любомир О., като при извършена проверка на канал 9 – пункт за регистрация на МПС ОПП – СДВР се установи, че МПС не е регистрирано по надлежния ред.

На 25.09.2020 г. било образувано ДП № 1638 / 2020 г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. № 38836 / 2020 г. по описа на СРП, за това, че на 30.06.2020 г. около 15:20 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]е управлявано МПС – лек автомобил „ауди“, модел „А – 7 С.“, което не е регистрирано по надлежния ред – престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. На 29.10.2020 г. досъдебното производство било прекратено. Причина за прекратяването е обстоятелството, че прокурорът е приел случаят за малозначителен по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК.

Настоящият съдебен състав намира, че решението на Софийски районен съд следва да бъде потвърдено, а касационната жалба да бъде оставена без уважение.

Съгласно чл. 145, ал. 1, изр. 1 – во от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено

ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Споделят се изводите на СРС, че наказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на К. К. за несъставомерно деяние. Процесното МПС не е било управлявано, което е управлявано от К. К., не е било без регистрационни табели. Автомобилът е бил с табели, които не са били допустими за посочения вид МПС.

Настоящият състав споделя аргументите на СРС, че е допуснато съществено нарушение на чл. 57, т. 5 ЗАНН. То се е изразило в това, че не са посочени изчерпателно относимите обстоятелства по нарушението, което от своя страна е довело до нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН – неправилно определяне на относимите законови разпоредби, които са нарушени от водача на МПС. Правилна са изводите на СРС, че АНО е допуснал съществено нарушение на процедурата при съставяне на обжалваното НП. То се е изразило в това, че липсва достатъчно пълно описание на фактичката обстановка. В наказателното постановление липсва описание на табелите, с които жалбоподателят е докарал автомобила и нарушената в тази връзка правна норма.

В тази връзка основателни са аргументите, които са изложени в отговора на касационната жалба, че както в АУАН, така и в наказателното постановление следва да бъдат посочени описанието на извършеното нарушение, както и обстоятелствата, при които то е извършено. В противоречие с чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН в наказателното постановление не са посочени в цялост обстоятелствата, при което е било извършено нарушението, както и доказателствата, които го потвърждават.

С оглед на изложеното, касационната инстанция намира, че решението на Софийски районен съд следва да бъде потвърдено.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да обсъди правото на разноски в касационното производство. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение № 6 / 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6 / 2012 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По делото не е представен нито един документ, от който може да се направи извод, че е налице реално заплащане на определена сума в полза на адв. М. В.. Налице е единствено отговор на касационна жалба от адв. М. В., в която е посочено, че се иска присъждане в полза на К. К. на направените по делото разноски за двете съдебни инстанции, в това число адвокатско възнаграждение. За пълнота следва да се посочи, че СРС е присъдил разноски за възнаграждение на адвокат в размер на 800 лева. В

своята съвкупност това означава, че не са налице предпоставки за присъждане на разноски в полза на ответника по касационната жалба.

По изложените съображения на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, настоящият касационен състав на АССГ, XV касационен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20224666 от 21.12.2021 г. на СРС, НО, 133 – ти състав, постановено по НАХД № 6468 / 2021 г. по описа на СРС за 2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.